

Arrest

nr. 285 023 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. MICHIELSEN
Turnhoutsebaan 214-216
2110 WIJNEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. MICHIELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 11 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...)

Nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 06.05.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 37 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 24.06.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor wapens-oorlogswapen-dragen zonder wettige reden, deelname aan bendevoorming, diefstal, wapens-oorlogswapen-handel/verkoop aan een niet erkend persoon of zonder machtiging, heling, deelname aan bendevoorming, als mededader.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Justitie dient zeker paal en perk te stellen aan vermogensdelicten die gepleegd worden in het kader van een vereniging die op professionele wijze georganiseerd is. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef. Het plegen van vermogensdelicten in vereniging impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 30.05.2022 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij na zijn gevangenisstraf naar Frankrijk wil gaan om er zich te vestigen bij zijn partner. Betrokkene verklaart staatloos te zijn en nooit in Kosovo te zijn geweest. Hij stelt wel zelf ooit een paspoort te hebben aangevraagd bij de Kosovaarse ambassade dewelke hem geweigerd werd. HIJ kan hier geen bewijzen van voorleggen. Echter de Kosovaarse autoriteiten hebben betrokkene geïdentificeerd als Kosovaar op 03.06.2002. Betrokkene verklaarde geen medische redenen te hebben dewelke hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie te hebben in België; dat zijn vader in België verblijft en in het bezit is van een C-kaart; dat hij 5 kinderen heeft waarvan 2 in België verblijven, namelijk B.E. (...) (°(...)(2010) dewelke in pleegzorg werd geplaatst en B.S. (...) ("(...)(2009) dewelke in een instelling werd geplaatst. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille dat Rom staatloos zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 1999 samen met zijn ouders in België is toegekomen. Op 20.09.1999 dienden zijn ouders een verzoek tot internationale bescherming in. Op 13.04.2004 werd hen het statuus van vluchteling toegekend door het CGVS. Als gevolg van deze beslissing kregen zij duurzaam verblijfsrecht. Op 29.01.2008 werd betrokkene in het bezit gesteld van een B kaart. Als gevolg van de ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd, werd zijn vluchtelingenstatuut bij beslissing van 13.08.2019 ingetrokken door het CGVS. Het CGVS was van oordeel dat zijn veroordelingen bijzonder ernstig zijn en dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in

de zin van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15.12.1980. Op 02.12.2019 werd een einde gesteld aan zijn recht op verblijf in België in toepassing van artikel 21 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verklaarde 5 kinderen te hebben waarvan 2 in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat beide kinderen geen contact meer onderhouden met betrokkene. Betrokkene zou verzocht hebben om aanwezig te mogen zijn op de laatste zitting; de Jeugdrechter besloot echter dat de kinderen hiervoor hun toestemming dienden te verlenen, hetgeen zij weigerden. Betrokkene werd op 20.09.2022 opnieuw gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ en erkent de afgelopen 3 jaar geen enkel contact meer te onderhouden met zijn kinderen in België. Betrokkene legt al snel de nadruk op zijn 3 kinderen in Frankrijk. Met hen zou hij tot op heden wel telefonisch contact onderhouden. Het laatste virtuele bezoek van de partner (de moeder van zijn 3 jongste kinderen) dateert van 18.08.2022, terwijl er voordien om de 2 à 3 dagen een dergelijk contact werd gelegd. Hij verklaart dat zijn relatie recent werd beëindigd. Hij verklaart zich absoluut niet akkoord met een terugkeer naar Kosovo en stelt na zijn gevangenisstraf naar Frankrijk te willen reizen om herenigd te kunnen worden met zijn kinderen. Gezien betrokkene gedurende 3 jaar geen enkel contact onderhoudt met zijn kinderen in België, kan geen schending van het artikel 8 EVRM ingeroepen worden. Betrokkene verklaart zich te willen herenigen met zijn kinderen in Frankrijk. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten. Hij kan steeds via de ambassade in Kosovo een procedure tot gezinshereniging opstarten. De contacten met zijn kinderen in Frankrijk kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels bezoeken (in een derde land) dan wel middels moderne communicatiemiddelen, ook nu bestaat het contact slechts uit een maandelijks telefoontje. Betrokkene draagt bovendien niet bij aan het onderhoud van zijn kinderen. Betrokkene verklaarde dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. U vele jaren in detentie door. U bent bovendien 2 keer de gevangenisstraf ontvlucht door zich niet opnieuw aan te bieden in de gevangenis na een uitgaanspermissie. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Kosovo omdat hij staatloos is. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. ”

1.3. Op 7 november 2022 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Pristina, Kosovo.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretische toelichting bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Aangezien de motivering van het bestreden besluit als volgt kan worden samengevat. Mijn verzoekende partij werd in vervolgd voor strafbare feiten inzake diefstal, wapendracht/ -handel en bendevoering. Hij werd hiervoor definitief veroordeeld op 06/05/13 en 24/06/13. Zijn gevangenisstraf loopt nu ten einde. Zijn gedrag wordt thans geacht de openbare orde in gevaar te kunnen brengen. Gelet op deze overwegingen werd een inreisverbod van 6 jaar opgelegd aan mijn verzoekende partij. De motivering van het inreisverbod vermeldt daarnaast het volgende:

Deze motivering is onjuist.

Hoewel het klopt dat het laatste virtueel bezoek met zijn partner dateert van 18/08/22, is dit het loutere gevolg van het feit dat mevr. H. (...) met vakantie was waardoor een virtueel bezoek niet mogelijk was. Het wordt met klem ontkend dat de relatie beëindigd is. Onterecht nam men enkel de virtuele bezoeken in rekening, zoals blijkt uit de belgeschiedenis is er nog steeds sprake van zeer frequent telefonisch contact (stuk 7). Verzoeker draagt tevens wel degelijk bij in het onderhoud van zijn kinderen. Het bewijs hiervoor werd thans opgevraagd bij de rekendienst van de gevangenis.

De motivering dat art. 8 EVRM niet geschonden wordt door een inreisverbod van 6 jaar voor de gehele Schengenzone omdat mijn verzoekende partij sinds 3 jaar geen contact heeft met zijn kinderen in België, faalt naar recht.

Deze beslissing houdt echter geen rekening met het feit dat mijn verzoekende partij wel degelijk recht heeft op bescherming van zijn gezinsleven.

In de specifieke situatie van mijn verzoekende partij gaat het echter om een partner en zijn overige minderjarige kinderen in een andere Schengenstaat, zijnde Frankrijk. Mijn verzoekende partij is samen met mevr. K.H. (...) (stuk 4) en heeft met haar verschillende minderjarige kinderen: B.E. (...), B.S. (...) en B.A. (...) (stuk 5).

Het contact met zijn partner en kinderen verliep nu noodgedwongen virtueel of telefonisch gelet op de opsluiting van mijn verzoekende partij. Dat er (regelmatige) contacten gehouden kunnen worden in een derde-land is geen reële mogelijkheid gelet op het beperkte inkomen (stuk 8).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het verleden reeds benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Mijn verzoekende partij toont thans op deugdelijke wijze aan dat hij een gezin ten laste heeft in Frankrijk. Er wordt bijgevolg het bewijs geleverd van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor een eventuele scheiding van de familieleden door toedoen van het inreisverbod een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het inreisverbod gedurende 6 jaar zou er immers toe leiden dat mijn verzoekende partij gedurende deze tijd gescheiden zou zijn van zijn vrouw en kinderen en dat hij ook geen zorg kan dragen voor hen. Dit inreisverbod zou er dan ook toe leiden dat zijn kinderen op geen enkele reële manier een fysieke band zou kunnen opbouwen met hun vader.

De bestreden beslissingen steunt dan ook niet op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan in kennelijke wanverhouding tot de besluiten.

Mijn verzoekende partij maakt aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende heeft onderzocht.

Elk bestuursorgaan moet de beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid in acht nemen alvorens een beslissing te nemen; hiertoe dienen zij een concreet, volledig, aandachtig, billijk en ernstig onderzoek van de omstandigheden van de zaak te verrichten.

Dat verzoeker het risico loopt van het grondgebied van de Schengenzone te worden verwijderd, terwijl dit besluit onevenredig is ten opzichte van artikel 8 EVRM.

Nogmaals dient eraan herinnerd te worden dat er in art. 8, lid 2 EVRM voorwaarden opgesomd worden waaraan een inmenging op de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet voldoen: een dergelijke inmenging is enkel toegestaan indien zij in overeenstemming is met de wet, indien zij een of meer van de genoemde legitieme doeleinden nastreeft: bescherming van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, de ordeverdediging, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid en/of de goede zeden, het voorkomen van strafbare feiten), en dat het "noodzakelijk is in een democratische samenleving", d.w.z. "gerechtvaardigd door een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig met het nagestreefde legitieme doel".

Art. 8 EVRM belet niet dat Staten voorwaarden stellen aan het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied en, bijgevolg, een maatregel van uitzetting nemen ten aanzien van hen die niet aan deze voorwaarden voldoen. Een dergelijke inmenging is echter slechts geoorloofd voor zover het gaat om een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is, met name ter handhaving van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging berust op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. In dit opzicht moet de autoriteit aantonen dat zij een juist evenwicht heeft nagestreefd tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van de aanvrager op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

De overheid motiveert zijn beslissing motiveert door te stellen dat verzoeker een "reële en actuele bedreiging" voor de openbare orde vormt. Mijn verzoekende partij is echter reeds veroordeeld voor zijn misstap en heeft zijn straf uitgezeten.

Het loutere feit dat mijn verzoekende partij veroordeeld werd voor een vermogensdelict in 2013 is onvoldoende om te stellen dat hij ook effectief een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Ten slotte moet eraan herinnerd worden dat de verplichting tot formele motivering van haar beslissing, die op grond van de verschillende wettelijke bepalingen op het bestuursorgaan rust, de ontvanger van beslissing in staat moet stellen de gronden te kennen waarop het besluit is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan evenwel verplicht is de redenen voor zijn motivering uiteen te zetten.

Hierbij mag echter niet uit het oog verloren worden dat bij de belangenafweging van de door artikel 8 EVRM beschermde rechten en het evenredigheidsbeginsel zwaarder wegen dan de realiteit van de veroordeling.

Volgens de rechtspraak moeten staten die een vreemdeling met een strafrechtelijke veroordeling willen uitzetten, de betrokken belangen, namelijk het gezinsleven enerzijds en het gevaar anderzijds, tegen elkaar afwegen; deze afweging heeft niet plaatsgevonden of is volstrekt onjuist.

De rechtmatigheid van de inmenging veronderstelt bovendien dat de inmenging een van de doelstellingen nastreeft die limitatief worden opgesomd in artikel 8 EVRM en in bepalingen die een gelijkwaardige bescherming bieden, zoals artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In de jurisprudentie is ook benadrukt dat het gevaar actueel moet zijn, zodat rekening moet worden gehouden met de ontwikkeling van het gedrag van de betrokkene.

De inmenging moet eveneens evenredig zijn aan het nagestreefde doel, hetgeen inhoudt dat de Staat zich ervan moet vergewissen dat het legitieme doel niet kan worden bereikt door de inbreuk op het betrokken grondrecht te vermijden of te beperken.

De overheid weet dat aan geen van deze voorwaarden is voldaan, maar neemt toch een besluit tot uitzetting op grond van verstoring van de openbare orde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft echter reeds geoordeeld dat : "Gelet op het voorgaande, in het bijzonder het - op één uitzondering na - niet-gewelddadige karakter van de door verzoeker als minderjarige gepleegde strafbare feiten en de verplichting van de Staat om zijn reïntegratie in de samenleving te vergemakkelijken, de duur van het legale verblijf van verzoeker in Oostenrijk, zijn familie-, sociale en culturele banden en het feit dat hij minderjarig is, zijn familiale, sociale en taalkundige banden met Oostenrijk en het ontbreken van bewezen banden met het land van herkomst, is het Hof van oordeel dat de oplegging van het verblijfsverbod, zelfs voor een beperkte periode, onevenredig was aan het nagestreefde legitieme doel, te weten "handhaving van de openbare orde en voorkoming van strafbare feiten". Daarom was deze maatregel niet "noodzakelijk in een

democratische samenleving"" (Eur. Hof HR, Maslov v. Oostenrijk (2008), pt 100; Kolnja v. Griekenland (2016)).

In casu is de motivering van het bestreden besluit ontoereikend, omdat daarin onvoldoende rekening wordt gehouden met de hierboven uiteengezette fundamentele elementen van mijn verzoekende partij zoals het bestaan van zijn privé- en gezinsleven in Frankrijk, foutieve elementen bevat zoals de beëindiging van de relatie en dat er geen onderhoudsgeld betaald wordt en omdat de motivering berust op een veronderstelling, namelijk dat er een actueel gevaar voor de openbare orde zou bestaan.

Het fundamentele en natuurlijke recht zoals bepaald in art. 8 EVRM weegt in casu zwaarder dan een bedreiging van de openbare orde. Bijgevolg bevat de bestreden handeling geen motivering betreffende de redelijke verhouding tussen een doelstelling die de vaststelling van de bestreden handeling had kunnen rechtvaardigen en het doel van de bestreden handeling met betrekking tot het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van verzoekster.

De overheid heeft in feite een foute analyse gemaakt van de evenredigheid van de genomen maatregel ten opzichte van het nagestreefde doel. Dat artikel 8 EVRM derhalve niet alleen een verplichting tot niet-inmenging oplegt aan de Staat, maar haar ook positieve verplichtingen oplegt.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds in het arrest Rees van 17 oktober 1986 (serie A, nr. 106, blz. 15, §. 37), geoordeeld heeft dat ter bepaling van de omvang van de positieve verplichtingen van de Staat een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8, lid 2, op dit punt een zeer nuttige leidraad vormen.

Het is dan ook van belang dat de overheid aantoont dat zij een billijk evenwicht heeft nagestreefd tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Dit vereiste van evenredigheid impliceert het zoeken naar een juist evenwicht tussen de eerbiediging van de in het geding zijnde individuele rechten en de bescherming van de bijzondere belangen die aan de inmenging ten grondslag liggen, oplegt.

Het evenredigheidsbeginsel veronderstelt in het bijzonder de exclusiviteit van de middelen: niet alleen moet de vrijheidsbeperking het ENIGE middel blijken te zijn waarmee het toegestane doel kan worden bereikt, maar ook moet de autoriteit, tussen de verschillende maatregelen waarover zij eventueel beschikt, de minst beperkende maatregel kiezen.

Door te specificeren dat elke inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een noodzakelijkheidstoets op, die inhoudt dat de inmenging moet zijn gebaseerd op een dringende sociale behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging moet berusten op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel.

De overheid moet in de formele motivering van het verwijderingsbesluit aantonen dat zij een juist evenwicht heeft willen vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Gelet op bovenstaande is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing van verwerende partij steunt dan ook op een incorrecte feitenvinding, een miskennis van de specifieke voorliggende gegevens en een partiële en selectieve lezing van de verschaft informatie."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 6 en 13 van het EVRM en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden.

De duur van zes jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Daarnaast geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt zij dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van zes jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Zoals zal blijken uit wat volgt heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging gemaakt tussen de belangen van het individu bij het eerbiedigen van haar gezins- en privéleven en de belangen van de staat.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving.

3.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar, berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.6. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, dat hoewel het klopt dat het laatste virtueel bezoek met haar partner dateert van 18 augustus 2022, dit echter het loutere gevolg is van het feit dat mevrouw H. met vakantie was waardoor een virtueel bezoek niet mogelijk was, dat met klem ontkend wordt dat de relatie beëindigd is, dat men onterecht enkel de virtuele bezoeken in rekening nam, dat zoals blijkt uit de belgeschiedenis nog steeds sprake is van een zeer frequent telefonisch contact, dat zij wel degelijk bijdraagt in het onderhoud van haar kinderen en dat het bewijs hiervoor werd opgevraagd bij de rekendienst van de gevangenis.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“ (...)Betrokkene legt al snel de nadruk op zijn 3 kinderen in Frankrijk. Met hen zou hij tot op heden wel telefonisch contact onderhouden. Het laatste virtuele bezoek van de partner (de moeder van zijn drie jongste kinderen) dateert van 18.08.2022, terwijl er voordien om de 2 à 3 dagen een dergelijk contact werd gelegd. Hij verklaart dat zijn relatie recent werd beëindigd. (...) Betrokkene draagt bovendien niet bij aan het onderhoud van zijn kinderen.”

De Raad stelt vast dat waar de verzoekende partij betoogt dat het feit dat het laatste virtuele bezoek met haar vermeende partner dateert van 18 augustus 2022 echter het loutere gevolg is van het feit dat mevrouw H. met vakantie was waardoor een virtueel bezoek niet mogelijk was, zij zich beperkt tot een loutere bewering die zij geenszins staft. Bovendien zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat de virtuele bezoeken na 18 augustus 2022 niet meer plaatsvonden daar mevrouw H. met vakantie was, doet dit geen afbreuk aan het motief dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar relatie recent beëindigd werd. Door in het verzoekschrift met klem te ontkennen dat er sprake is van een beëindiging van de relatie, weerlegt zij geenszins het motief dat zij verklaarde, tijdens het contact met de terugkeerbegeleider op 20 september 2022, dat haar relatie recent werd beëindigd. Bovendien wordt dit motief ondersteund door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het stuk “DID/NOTA” van 21 september 2022, waarin wordt gesteld dat via de PSD van de gevangenis van Wortel volgende informatie vernomen werd: *“Betrokkene vertelde me gisteren dat hij niet langer samen is met de moeder van zijn drie jongste kinderen die heden in Frankrijk verblijven. De breuk zou er sinds een maand zijn. Fysiek kwamen de kinderen het laatst op bezoek in april. Het laatste online bezoek dat werd ingepland was op 18.08.2022. Het is me nog niet duidelijk wat de invloed van de breuk zal zijn op het contact dat hij met de kinderen heeft.”* en waarin eveneens wordt vermeld omtrent het contact met de verzoekende partij op 20 september 2022 in de gevangenis van Wortel: *“(…) Betrokken wenst tot slot toe te voegen dat de relatie met mevrouw H. (...) recent beëindigd werd, dat zij “smoorverliefd” werd op een andere man waardoor zij regelmatig de kinderen zou achterlaten voor korte en langere periodes om bij haar nieuwe vriend te kunnen zijn.”* Waar de verzoekende partij meent dat men onterecht enkel de virtuele bezoeken in rekening nam, dat zoals blijkt uit de belgeschiedenis nog steeds sprake is van een zeer frequent telefonisch contact, stelt de Raad vooreerst vast betreffende het contact met de kinderen in Frankrijk dat met dit telefonisch contact in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden (*“Met hen zou hij tot op heden telefonisch contact onderhouden.”*). Betreffende de telefonische contacten kan voorts niet vastgesteld worden, zelfs indien één of meerdere nummers op naam van mevrouw H. zouden staan, dat de gesprekken ook gevoerd werden met mevrouw H. en bijvoorbeeld niet met hun kinderen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de belgeschiedenis blijkt dat er nog steeds sprake is van een zeer frequent telefonisch contact met mevrouw H. Zelfs indien het gesprekken met mevrouw H. betroffen, doet dit – gelet op het feit dat de inhoud van de gesprekken niet blijkt uit de aan het verzoekschrift gevoegde belgeschiedenis die zich ook in het administratief dossier bevindt – geen afbreuk aan het motief dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar relatie recent beëindigd werd. De Raad ziet dan ook niet in waarom uitdrukkelijk melding diende te worden gemaakt van de telefonische contacten in de motieven betreffende de relatie van de verzoekende partij met mevrouw H. Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor betreffende de relatie met mevrouw H. niet te wijzen op deze telefonische gesprekken gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar relatie recent beëindigd werd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk bijdraagt in het onderhoud van haar kinderen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die geenszins vermag het motief in de bestreden beslissing dat dit niet het geval is, te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij stelt dat het bewijs hiervoor werd opgevraagd bij de rekendienst van de gevangenis, beperkt zij zich ook tot een loutere bewering en kan de Raad voorts slechts vaststellen dat een dergelijk bewijs heden niet werd overgemaakt aan de Raad.

3.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat de motivering dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden is door het opleggen van een inreisverbod voor zes jaar voor de gehele Schengenzone omdat zij sinds drie jaar geen contact meer heeft met haar kinderen in België, faalt naar recht. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt geacht omdat de verzoekende partij op geen enkel beschermingswaardig gezinsleven kon bogen daar zij geen contact meer heeft met de kinderen in België. Enkel betreffende de kinderen in België wordt inderdaad gesteld dat de verzoekende partij erkent de afgelopen drie jaar geen contact meer te onderhouden met haar kinderen in België, dat gelet op voormeld feit een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan ingeroepen worden. Voorts wordt wel degelijk rekening gehouden, in tegenstelling met wat de verzoekende partij lijkt aan te voeren, met haar gezinsleven met de gezinsleden in Frankrijk. De

verzoekende partij wijst erop dat zij samen is met mevrouw H. en dat zij drie minderjarige kinderen hebben. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de drie kinderen wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Hieromtrent wordt gesteld dat de verzoekende partij de nadruk legt op haar drie kinderen in Frankrijk, dat zij met hen tot op heden telefonisch contact zou onderhouden en dat de verzoekende partij verklaart dat zij na haar gevangenisstraf naar Frankrijk wil reizen om herenigd te worden met haar kinderen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts wel dat het bestaan, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner niet wordt aanvaard. Hierbij wordt erop gewezen dat het laatste virtueel bezoek van mevrouw H. dateert van 18 augustus 2022 terwijl er voordien om de 2 à 3 dagen een dergelijk contact werd gelegd, dat de verzoekende partij verklaart dat haar relatie recent werd beëindigd. Waar zij stelt dat het contact met haar partner en kinderen nu noodgedwongen virtueel of telefonisch verliep gelet op haar opsluiting, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het gezinsleven met mevrouw H. niet als beschermingswaardig wordt geacht om reden dat de contacten virtueel of telefonisch waren, doch wel omdat er na 18 augustus 2022 geen dergelijke contacten meer waren en de verzoekende partij verklaard heeft dat haar relatie recent werd beëindigd. De verzoekende partij meent dat zij op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat zij een gezin ten laste heeft in Frankrijk, doch kan hierin, gelet op wat voorafgaat en op wat uiteengezet werd in punt 3.6., niet gevolgd worden in zoverre zij doelt op een gezinsleven met mevrouw H. Zij toont niet aan dat het bewijs van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw H. geleverd werd.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven met haar kinderen in België en met mevrouw H. in Frankrijk wordt aannemelijk gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat zij omwille van het inreisverbod zes jaar zal gescheiden zijn van haar vrouw en niet meer voor haar zal kunnen zorgen, is dan ook niet dienstig.

Het loutere feit dat de verzoekende partij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar drie kinderen in Frankrijk in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt er voorts niet automatisch toe, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat een scheiding van deze familieleden door toedoen van het inreisverbod een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake is van een inmenging en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Indien een beschermingswaardig gezinsleven wordt aannemelijk gemaakt, dient er *in casu* wel onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Betreffende het gezinsleven met de kinderen in Frankrijk gaat de verwerende partij na of er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM door het opleggen van een inreisverbod van zes jaar waarbij zij overgaat tot een belangenafweging en stelt dat de verzoekende partij niet wil terugkeren naar Kosovo maar naar Frankrijk wil reizen na haar gevangenschap om met haar kinderen aldaar herenigd te worden, dat uit het administratief dossier echter niet blijkt dat de verzoekende partij in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten, dat zij steeds via de ambassade in Kosovo een procedure gezinshereniging kan opstarten, dat de contacten met haar kinderen in Frankrijk ook op een andere manier onderhouden kunnen worden middels bezoeken (in een derde land) dan wel middels moderne communicatiemiddelen, dat ook nu het contact slechts uit een maandelijks telefoontje bestaat en dat zij bovendien niet bijdraagt in het onderhoud van haar kinderen. Door enkel te stellen dat het contact met haar kinderen nu noodgedwongen virtueel of telefonisch verliep gelet op haar opsluiting, weerlegt, noch ontkracht zij voormelde motieven. Waar zij betoogt dat regelmatige contacten in een derde land geen reële mogelijkheid zijn gelet op het beperkte inkomen, waarbij zij verwijst naar een stuk gevoegd bij het verzoekschrift dat betrekking heeft op het inkomen van mevrouw H., gaat zij eraan voorbij dat ook zij de contacten zou kunnen financieren, zodat zij niet aantoonde dat contacten in een derde land geen mogelijkheid zijn. Bovendien toont zij met haar betoog ook geenszins aan dat de contacten niet kunnen verdergezet worden op de wijze zoals ze nu reeds geschieden, middels moderne

communicatiemiddelen. Voorts betwist de verzoekende partij niet dat zij geen verblijfsdocumenten heeft in Frankrijk, zodat het haar toekomt via de ambassade in Kosovo een procedure gezinshereniging op te starten teneinde haar kinderen in Frankrijk te vervoegen. De *in casu* bestreden beslissing staat het opstarten van een dergelijke procedure niet in de weg (cf. artikel 11, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn).

Door enkel te betogen dat een inreisverbod er gedurende zes jaar toe zou leiden dat zij gedurende deze tijd gescheiden zou zijn van haar kinderen (in Frankrijk) en dat zij geen zorg voor hen zou kunnen dragen en dat zij op geen enkele reële manier een fysieke band zouden kunnen opbouwen met hun vader, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing dat haar kinderen in Frankrijk zijn, dat zij geen verblijfsdocumenten heeft en dat zij via de ambassade in Kosovo een procedure gezinshereniging kan opstarten. Bovendien weerlegt zij ook geenszins, zoals reeds uiteengezet werd, dat de contacten kunnen onderhouden worden middels bezoeken in een derde land en middels moderne communicatiemiddelen, waaruit het contact nu ook bestaat, en dat de verzoekende partij niet bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen. Zij toont dan ook geenszins aan dat zij, omwille van het inreisverbod, geen zorg zou kunnen dragen voor en een (fysieke) band zou kunnen opbouwen met haar kinderen in Frankrijk.

Nu de verzoekende partij zich niet kan beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar kinderen in België en met mevrouw H. in Frankrijk, het bestaande gezinsleven (met name virtueel en telefonisch contact met de kinderen in Frankrijk) door de bestreden beslissing niet verbroken wordt en de *in casu* bestreden beslissing het opstarten van een procedure gezinshereniging met haar kinderen in Frankrijk niet in de weg staat, blijkt niet dat artikel 8 van het EVRM door het nemen van de bestreden beslissing geschonden wordt.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit, noch dat de verwerende partij bepaalde gegevens niet of onvoldoende onderzocht. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing onevenredig is ten opzichte van artikel 8 van het EVRM doordat zij het risico loopt van het grondgebied van de gehele Schengenzone te worden verwijderd.

3.9. De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij een “reële en actuele bedreiging” voor de openbare orde vormt, dat zij echter reeds veroordeeld werd voor haar misstap en haar straf heeft uitgezeten, dat het loutere feit dat zij veroordeeld is voor een vermogensdelict in 2013 onvoldoende is om te stellen dat zij ook effectief een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en aldus omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, daar zij op 6 mei 2013 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 37 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens en op 24 juni 2013 tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor wapens-oorlogswapen-dragen zonder wettige reden, deelname aan bendevoering, diefstal, wapens-oorlogswapen verkoop/handel aan een niet erkend persoon of zonder machtiging, heling, deelname aan bendevoering waarbij wordt toegelicht dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en manifest indruist tegen de maatschappelijke normen, dat dergelijke feiten de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade berokkent alsook een toenemend onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving, alsook dat het plegen ervan getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef en het plegen van vermogensdelicten in vereniging om die redenen een groot gevaar impliceert voor de openbare veiligheid. Concluderend wordt gesteld dat gezien de ernst van de feiten, de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde ernstig te kunnen schaden. Voorts blijkt dat in het kader van de belangenafweging betreffende het privéleven van de verzoekende partij wordt gesteld dat ondanks haar lange verblijf in België niet is gebleken dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij geen enkel document voorlegt die het tegendeel bewijst, dat uit niets blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat zij vele jaren in detentie doorbracht, dat zij bovendien twee keer de gevangenisstraf ontvluchtte door zich niet opnieuw aan te bieden in de gevangenis na een uitgaanspermissie, dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in België.

Uit bovenvermelde motieven blijkt aldus waarom zij geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde alsook waarom het privéleven van de verzoekende partij niet opweegt tegen de belangen van de staat bij het beschermen van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat bij de belangenafweging de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten en het evenredigheidsbeginsel zwaarder doorwegen dan de realiteit van de veroordeling, dat het fundamentele en natuurlijke recht zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM *in casu* zwaarder weegt dan een bedreiging van de openbare orde en dat de verwerende partij een foute analyse heeft gemaakt van de evenredigheid, blijkt dat zij het oneens is met voormelde beoordeling doch toont zij op deze wijze geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat staten die een vreemdeling met een strafrechtelijke veroordeling willen uitzetten de betrokken belangen, het gezinsleven enerzijds en het gevaar anderzijds, tegen elkaar moeten afwegen, dat deze afweging niet heeft plaatsgevonden of volstrekt onjuist is, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.7. waaruit blijkt dat de gezinsbelangen van de verzoekende partij wel degelijk werden afgewogen tegen de belangen van de staat bij het nemen van de bestreden beslissing die gegrond is op redenen van openbare orde. Uit voormelde afweging blijkt duidelijk waarom het gezinsleven van de verzoekende partij het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat deze afweging volstrekt onjuist is, zoals blijkt uit punt 3.7.

De verzoekende partij meent dat het loutere feit dat zij veroordeeld is voor een vermogensdelict in 2013 onvoldoende is om te stellen dat zij ook effectief een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, doch gaat er met dergelijke stelling aan voorbij dat niet enkel verwezen wordt naar een veroordeling voor een vermogensdelict in 2013, doch naar twee veroordelingen in 2013, naar de aard en de ernst van de feiten – waar onder meer sprake is van geweld of bedreiging, van wapens en van bendevoering – naar de strafmaat, naar de ingesteldheid van de verzoekende partij die uit de gepleegde feiten blijkt alsook naar de maatschappelijke impact van deze feiten. Voorts wordt er in het kader van de belangenafweging die gemaakt wordt betreffende het privéleven van de verzoekende partij, ook nog op gewezen dat de verzoekende partij twee keer de gevangenisstraf ontvluchtte door zich niet opnieuw aan te bieden in de gevangenis na een uitgaanspermissie en dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in België. Het gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de haar opgelegde straffen zou hebben uitgezeten, maakt deze beoordeling nog niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog en het louter wijzen op het uitzitten van haar gevangenisstraf niet aan dat haar ingesteldheid of gedrag gewijzigd zou zijn waardoor zij niet langer zou kunnen beschouwd worden als een ernstig gevaar voor de openbare orde. Dit geldt des te meer daar zij geenszins weerlegt dat zij twee keer de gevangenisstraf ontvluchtte door zich niet opnieuw aan te bieden in de gevangenis na een uitgaanspermissie. Aldus, hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat het gevaar actueel moet zijn en dat rekening moet worden gehouden met de ontwikkeling van haar gedrag, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk waarom de verzoekende partij actueel wordt geacht een gevaar te zijn voor de openbare orde, waarbij gewezen wordt op de ernst van de feiten en de ingesteldheid van de verzoekende partij alsook op haar gedrag na de veroordeling en tijdens het ondergaan van haar gevangenisstraf. De verzoekende partij toont voorts niet aan welke ‘ontwikkeling van haar gedrag’ zou leiden tot een andere beoordeling en waarmee de verwerende partij aldus ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij een betoog voert over de inmenging die de bestreden beslissing vormt op haar rechten beschermd door artikel 8 van het EVRM en wijst op de voorwaarden die gelden bij een inmenging en verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake is van een inmenging en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het evenredigheidsbeginsel de exclusiviteit van de middelen veronderstelt, dat de vrijheidsbeperking niet alleen het enige middel moet blijken te zijn waarmee het toegestane doel kan worden bereikt, maar de autoriteit ook de minst beperkende maatregel moet kiezen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen maatregel tot vrijheidsberoving- of beperking behelst, zodat het betoog niet dienstig is.

De Raad wijst er bovendien op, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.11. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is omdat daarin onvoldoende rekening werd gehouden met het bestaan van haar privé- en gezinsleven in Frankrijk, omdat deze foutieve elementen bevat zoals de beëindiging van de relatie en het niet betalen van onderhoudsgeld en omdat deze berust op een veronderstelling, namelijk dat er een actueel gevaar voor de openbare orde zou bestaan.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte feitenvinding, een miskenning van de specifieke voorliggende gegevens en een partiële en selectieve lezing van de verschaftte gegevens.

3.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, noch van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER